



۱۲۰۲
ایران
اسلامی
جمهوری
فروردین

تاریک خانهای ملت

“صفحه‌ی ۳”

مرگ تدریجی یک رویا؟

“صفحه‌ی ۲”

تکمیل پیروزی

“صفحه‌ی ۱”



نشریه‌ی رسمی انجمن اسلامی دانشجویان
دانشکده شریعتی عضو دفتر تحکیم وحدت
سال پنجم، شماره بیست و چهارم، فروردین ماه ۱۴۰۱

صاحب امتیاز: انجمن اسلامی دانشجویان دانشکده دکتر شریعتی

مدیر مسئول و سردبیر: ریحانه فلاح

هیئت تحریریه: ریحانه امین پور، راضیه غلامی

صفحه آرا: محدثه شریفی

- ۱..... تکمیل پیروزی
- ۲..... مرگ تدریجی يك رویا
- ۳..... تاریخ خانهای ملت



انجمن
اسلامی
دانشکده
شریعتی

(دفتر تحکیم وحدت)

تکمیل پیروزی

به قلم: راضیه غلامی

انقلاب اسلامی ایران با رهبری خمینی کبیر (ره) و مجاهدت های مردم شریف ایران در ۲۲ بهمن ۱۳۵۷ به پیروزی رسید تا به عمر طاغوت و استبداد و استکبار در ایران خاتمه دهد؛ اما این پیروزی در بهمن ۵۷، در روز دوازدهم فروردین کامل شد؛ مردم مسلمان ایران با حضور آگاهانه و متعهدانه در اولین انتخابات آزاد تاریخ ایران، نظام مقدس جمهوری اسلامی را برای اداره کشور انتخاب کردند.

امام خمینی (ره) در همان آغازین روزهای پیروزی انقلاب دولت موقت را موظف به برگزاری همه پرسی کردند. فراندوم جمهوری اسلامی از ساعت ۸ صبح روز ۱۰ فروردین ماه ۱۳۵۸ در داخل و خارج کشور آغاز و بنا به روایت صادق طباطبایی از روز اول انتخابات ازدحام جمعیت برای شرکت در همه پرسی به حدی بود که پیش از غروب ۱۰ فروردین ۵۸ امام خمینی (ره) دستور به تمدید زمان برگزاری انتخابات دادند.

سرانجام علی‌رغم کارشکنی‌ها و مشکلات، فراندوم جمهوری اسلامی با استقبال بی‌نظیر مردم که اولین انتخابات کاملاً آزاد را در طول حیات ایران را تجربه می‌کردند، برگزار شد و شامگاه ۱۱ فروردین ماه پس از دو روز به پایان رسید. بر طبق منابع شمارش آرا حدود ساعت ۲ بامداد ۱۲ فروردین ماه به پایان رسید.

همه پرسی نظام جمهوری اسلامی در شامگاه ۱۱ فروردین ماه به پایان رسید و بر طبق منابع حدود ساعت ۱ تا ۲ بامداد ۱۲ فروردین ماه اعلام نتایج انتخابات توسط احمد صدر حاج سیدجوادی وزیر وقت کشور صورت گرفت.

امام خمینی (ره) در خصوص روز ۱۲ فروردین فرمودند که «و ما امیدواریم که خداوند تعالی به ما توفیق بدهد که تا حالا که رساندیم مطلب را به اینجا و جمهوری اسلامی را اعلام کردیم؛ و الآن من اعلام می‌کنم جمهوری اسلامی را و

این روز را روز عید می‌دانم؛ و امیدوارم که در هر سال روز «۱۲ فروردین» روز عید ملت ما باشد؛ که رسیدند به قدرت ملی و خودشان سرنوشت خودشان را به دست خواهند گرفت. ما به همه ملت تبریک عرض می‌کنیم و من این روز را بر ملت عزیز خودمان، به همه اقشارشان، تبریک عرض می‌کنم. مبارک باد بر شما این عید! مبارک باد بر شما این جمهوری اسلامی! لکن همه مکلفیم که احکام اسلام را مراعات کنیم.

باید بازار ما بازار اسلامی باشد؛ بازار ما از بی‌انصافی باید شستشو بشود. باید دولت ما و همه دولت‌هایی که بعدها می‌آیند همه روی موازین اسلامی باشد، وزارتخانه‌ها روی موازین اسلامی ادارات دولتی روی موازین اسلامی باشند. باید مملکتی که رنگ طاغوت دارد مبدل بشود به مملکتی که رنگ الله دارد. باید مملکت طاغوتی به مملکت الهی تبدیل بشود. «ایشان همچنین عنوان کردند که «این جانب به جمهوری اسلامی رأی می‌دهم و از شما هم می‌خواهم که به آن رأی دهید»، «رأی بدهید به جمهوری اسلامی، نه یک حرف زیادت‌تر و نه یک حرف کمتر» و مردم ایران در روزهای سرنوشت‌ساز ۱۰ و ۱۱ فروردین ۱۳۵۸ با حضوری آگاهانه در پای صندوق‌های رأی، به یکی از بزرگ‌ترین اهداف انقلاب اسلامی جامه عمل پوشاندند. رهبر معظم انقلاب اسلامی فرمودند «روز جمهوری اسلامی یک مقطع تاریخی بی‌نظیری در تاریخ کشور ماست، زیرا که برای اولین بار بعد از صدر اسلام و پس از فترت کوتاه اولین سال‌های فتح ایران به دست مسلمین یعنی که در آن سال‌های کوتاه البته حکومت‌ها تا حدود زیادی اسلامی بودند در طول این تاریخ ممتدی که کشور ما داشته، برای اولین بار بعد از آن فترت و بعد از آن دوران کوتاه صدر اسلام یک حکومتی اعلان شد، یک نظامی اعلان شد که دارای دو خصوصیت مردمی بودن و الهی بودن هست؛ یعنی جمهوری اسلامی و در واقع نقطه‌ی مکمل و متمم انقلاب بیست‌ودو بهمن بود یعنی خلاصه محصول بیست‌ودو بهمن روز جمهوری اسلامی روز دوازدهم فروردین بود».

مرگ تدریجی یک رویا؟

در مذمت کاهش میزان و عرصه‌های مشارکت



به قلم: ریحانه امین پور

نامطلوبی نظیر اعتراضات با وجود اینکه از اصول قانون اساسی است نه تنها برای آن ساز و کار مشخصی تعریف نمی‌شود بلکه حتی به رسمیت نیز شناخته نمی‌شود. با این وجود فارغ از درستی و یا نادرستی این ساختار که تعریف مشارکت تنها به رأی در انتخابات محدود می‌شود انتظار می‌رود در راستای افزایش مشارکت اقداماتی بنیادین و مبنایی صورت گرفته تا به بلوغ سیاسی مردم کمک شده و نتیجتاً بتوانیم شاهد ارتقای سطح بینش سیاسی مردم باشیم که مع الاسف در این راستا نیز اقدامات چشم‌گیر و قابل توجهی صورت نمی‌گیرد و اگر قدمی نیز برداشته می‌شود یا از اساس اشتباه است یا اثرگذاری لازم را ندارد و یا محدود به همان ایام انتخابات است.

مواردی که بالاتر به آن اشاره شد وقتی در کنار معضلاتی نظیر ناکارآمدی و مشکلات اقتصادی قرار می‌گیرد باعث کاهش مشارکت می‌شود همان نقطه‌ای که در خردادماه سال گذشته به آن رسیدیم؛ تنها حضور ۸/۴۸ درصد واجدین شرایط در پای صندوق‌های رأی. به راستی میراث خمینی کبیر که با مشارکت ۹۸ درصدی متولد شد چرا باید به این نقطه و مشارکت ۴۸ درصدی برسد؟ امید است در ادامه‌ی این مسیر میراث داران خوبی برای این نظام باشیم چرا که مردم و مشارکت آنان پایه‌های اصلی جمهوری اسلامی محسوب می‌شوند.

اگر نتوان گفت در تمام نظام‌های سیاسی لاقبل به راحتی می‌توان گفت در اکثر آنان نظام‌های سیاسی جهان فارغ از نوعشان، آنچه از اهمیت بالایی برخوردار است و برای اصل آن نظام نیز مؤثر محسوب می‌شود و همگان نگاه ویژه‌ای به آن دارند؛ مسئله‌ای به نام مشارکت است. در نظام مردم سالاری دینی که همواره امامین انقلاب روی آن تأکید داشته‌اند؛ مشارکت به مراتب از اهمیت بالاتری برخوردار است و صرفاً یک حق محسوب نمی‌شود بلکه وظیفه‌ای به دوش یک یک افراد جامعه است. در همین راستا جمهوری اسلامی چهل و سه سال پیش در همان ابتدای مسیر خود با برگزاری یک همه‌پرسی نخستین گام خود را در راستای ایفای نقش مردم و مشارکت آنان در تعیین نظام سیاسی خود برداشت که البته مردم نیز به خوبی از حق خود استفاده و به وظیفه خویش عمل کردند و در نهایت به مشارکت ۹۸ درصدی و رأی آری قاطعی به جمهوری اسلامی ختم شد. پس از این اتفاق مبارک هم‌راستا با رشد و بلوغ جمهوری اسلامی انتظاراتی نیز به وجود آمد که نخستین و مهم‌ترین آنان مشارکت در تمام ابعاد حکومت بدین معنا که مشارکت مردم تنها به حضور در پای صندوق‌های رأی خلاصه نشود اما آنچه به مرور زمان شکل گرفت چیزی خلاف این انتظار است چرا که مشارکت تنها در اتخاذ آراء مردم و ایام انتخابات محدود شده است و اساساً مشارکت‌های

تاریک‌خانه‌ی ملت

به قلم: راضیه غلامی

این روزها مقوله شفافیت به آن دست موضوعاتی تبدیل شده که حتی ممکن است تحلیل‌ها و موضع‌گیری‌های پیرامون آن را، در تاکسی هم بشنوید. موضوعی که پس از کش و قوس‌های فراوان همچنان در هزارتوی مجلس گیر کرده و جز ویرانی اعتماد مردم، آورده‌ای ندارد. دوازدهم فروردین سال ۱۴۰۱ درست ۴۳ سال از رفراندوم بی‌نظیر جمهوری اسلامی گذشته است و ما به جای فتح عرصه‌های دولت‌سازی و تمدن‌سازی، همچنان باید قلم به دست بگیریم و از خواسته‌ی به حق اما بدیهی ملتی بگوییم که روزی با خون خود آری گفتند و امروز هرچه مطالبه‌ی شفافیت میکنند، به در بسته می‌خورند. گویا خیل عظیمی از نمایندگان که دیروز با شعار شفافیت تکیه بر صندلی‌های مجلس زدند، فراموش کردند که روزی مردمی بودند که پای صندوقی رفتند و بر مبنای قول و وعده آنها، برگ‌برگ امیدشان را در صندوق ریختند. شاید امام(ره) اگر بود و این روزهای مجلس شورای اسلامی را میدید مجلس را رأس امور خطاب نمیکرد. مسلم است رأس امور که شفاف نباشد وای به حال بقیه امور. با این میزان از عدم شفافیت، شاید جایی غیر از رأس امور برای مجلس مناسب‌تر می‌بود.

بدون شک میتوان گفت مسئله‌ی شفافیت، امروز به مسئله‌ای تبدیل شده است که اذهان عمومی در حال رصد آن بوده و به انتظار تصویب آن هستند. مسئله‌ای که میتواند مجلس را از فضایی تاریک که گاهی تصمیمات گرفته شده و رخدادهای آن، در سایه امنیت عدم شفافیت، مبهم باقی میمانند به فضایی روشن ببرد تا مردم به نحوی که شایسته آنان است بر عملکرد نماینده خود نظارت داشته باشند. در این میان، چالش‌های پیش آمده در مسیر تصویب این طرح، یکی از نکاتی است که از چشم مردم دور نمانده و محل سؤال است. اینکه مجلس انقلابی که با شعار شفافیت آراء به آن راه یافت، چرا امروز در عمل به وعده خود بازمانده و پس از گذشت دو سال همچنان نمیتواند این طرح را تصویب کند؟ باید پرسید آیا بار دیگر و با بهای ذبح اعتماد عمومی، بناست از عمل به وعده‌ها سر باز زده شود؟

اینکه چرا هنوز خود طرح شفافیت بطور شفاف بررسی نشده و علت عدم تصویب آن توسط نمایندگان توضیح داده نمیشود همچنان محل ابهام است. مسلم است که شفافیت، مانع بزرگی در مسیر بسیاری از تصمیمات و اتفاقات بحث برانگیز خواهد بود. مجلس و نمایندگان انقلابی چنانچه به افکار عمومی بها داده و برایشان اهمیتی قائل هستند باید بدانند عدم تصویب این طرح، در نگاه اول این پیام را میدهد که تعارض منافی رخ داده باشد. اما چنانچه دقیق‌تر بررسی کنیم شاید اینطور نبوده و موانع فنی دیگری در این مسیر وجود داشته باشد. اما سؤال اینجاست که چرا این مسائل بطور شفاف با مردم مطرح نشده و به جای آن مرتب وعده‌ی تصویب و یا خبر از بی نتیجه بودن آن را از طریق رسانه‌ها به گوش مردم میرسانند. مگر نه این است که مسئولیت در این نظام به معنای خدمتگزار بودن به ملت بوده و هر مسئول را موظف میدارد تا به تکریم آحاد مردم پردازد؟ آیا عدم توجیه افکار عمومی با تکریم آنان همخوانی دارد؟

سؤال اینجاست که نمایندگان ملت، در خانه‌ی ملت، چرا در نمایندگی از این خواسته‌ی ملت، با یکدیگر وحدت نداشته و هربار این طرح را در فراز تصویب و نشیب سردرگمی رها میکنند؟ این امت همان امتی است که انقلاب کرد و ما هم همان قشر دانشجویی هستیم که به فرموده شهید بهشتی مؤذن جامعه بوده و وظیفه داریم که حق را بر سر ماذنه‌های آن فریاد کنیم. آنچه که این روزها از زبان جنبش دانشجویی و سایر طیف‌ها شنیده میشود، مطالبه‌ی به حق مردم دردمندی است که با تمام وجود پای انقلاب ایستادند و با وحدت خود این نهال طیبه را غرس نهادند. من باب تذکر میبایست خدمت مسئولین و علی‌الخصوص نمایندگان یادآور شد که فراموش نکنید این دست و بازوی قدرتمند ملت بود که طاغوت را از این کشور بیرون راند و قریب به ۱۰۰ درصد آن به پای صندوق آمده و به این جمهوری اسلامی آری گفت. فراموش نکنید که دست خدا همچنان مافوق و همراه ملتی است که ممکن است شما خواسته یا ناخواسته با نادیده‌گیری خواسته‌ها و مطالباتشان، آنها را مورد ظلم قرار دهید و فراموش نکنید هیچ گریزگاهی از قهر و غضب خداوند وجود ندارد. دوازدهم فروردین روزی است که میتوان در آن از مسلک امام(ره) که مبنای آن محرم دانستن و شفاف بودن با ملت بود، مشق تدبیر کرد. امید که اذان این ماذنه‌ها در گوش مسئولین کارگربافتد.